

تغذیه قرقاول

محققین: R. Moore, MS and D.J. Castaldo, PHD Feed International-July 1990

مترجم: مهندس حمید امینی - کارشناس پرندگان سازمان حفاظت محیط زیست

یک تخلیه ویتامین ث از طریق وریدهای غده آدرنال اشاره شده است و فرضیه جدید بیانگر نقش مهمی ویتامین ث در استروئیدوزن بصورت یک ترمز بیولوژیک می باشد بطوریکه عیار بالای ویتامین ث به کاهش تولید کورتیزول و کورتیکوسترون منتهی می شود که نقش آنتی استرس آنرا نشان می دهد. بررسیهای اخیر حاکی از این است که این عمل با کاهش فعالیت آدنیل سیکلاز در سلولهای غده فوق کلیه و در نتیجه کاهش اثر ACTH روی آنها و همچنین مهار آنزیمهای درگیر در مسیر بیوسنتز کورتیکوسترون (سیستم آنزیمی حذف کننده شاخه جانبی کلسترول، ۲۱ - هیدورکسیلازو ۱۱ - بتا هیدورکسیلاز) صورت می گیرد.

در صنایع غذایی نیز ویتامین ث با عمل احیاء کنندگی و آنتی اکسیدانی خود نقش مهمی را ایفا می کند و کاربرد آن روز بروز بیشتر می شود.

حال به بررسی نقش مکمل اسیداسکوربیک در جیره طیور می پردازیم با ذکر این نکته که طیور توانایی ذاتی بیوسنتز ویتامین ث را در بدن خود دارند و این ترکیب برای آنها یک ویتامین قطعی نیست. بازنگری تاریخی در مورد تغذیه طیور نشان می دهد که بخاطر همین قدرت سنتز، در شرایط طبیعی نیازی به افزودن ویتامین ث در جیره احساس نمی شده است، اما محققین بعدها متوجه شدند که شرایطی وجود دارد که مقادیر سنتز آندروژن، کفافی نیاز پرند را نمی کند و افزودن آن در جیره ضرورت پیدا می کند. این شرایط که در کل بعنوان استرسور مطرحند شامل تغییرات نامساعد محیطی مانند گرما، سرما، تراکم...، بیماریها، کمبودهای تغذیه‌ای و بخشی از اعمال مدیریتی که در گله اجتناب ناپذیرند از جمله جابجایی، نوک چینی، پرریزی اجباری، واکسیناسیون، نقل و انتقال به کشتارگاه و حتی اخیراً تولید بالای پرند و سرعت رشد بالا نیز بعنوان استرسور مطرح می شوند. از آنجا که حذف استرسورهای فوق برای همیشه مقدور نیست و این استرسورها همراه با ترشح کاهش کورتیکوسترون و عوارض ناشی از آن باعث کاهش بازدهی اقتصادی طیور می شوند، بنابراین افزودن مقداری ویتامین ث در جیره بطور مستمر گامی است در جهت بالا بردن ضریب اطمینان بمنظور پیشگیری از کمبود اسیداسکوربیک و رسیدن به ایتیم تولید.

مقدار توصیه شده در شرایط فوق ۳۰۰ - ۱۰۰ PPM در جیره با استفاده از فرم پوششدار اسیداسکوربیک و یا ۵۰۰ PPM یا بیشتر در آب آشامیدنی یک روز قبل از بروز استرس قابل پیش بینی تا ۴-۳ روز پس از آن. در مورد افزایش بازدهی لاشه ۲۴ ساعت قبل از جمع آوری و انتقال به کشتارگاه شروع به اضافه نمودن اسیداسکوربیک در آب آشامیدنی به میزان ۱۰۰۰ PPM توصیه شده است در موقعی که اسیداسکوربیک در آب آشامیدنی مصرف می شود محلولها هر ۶ - ۴ ساعت بطور تازه باید تهیه شوند.

بطور کلی می توان گفت که افزودن ویتامین ث به جیره طیور با مهار ترشح بیش از حد کورتیکوسترون، تقویت مکانیسم های دفاعی بدن و در نتیجه مقاومت به بیماریها و کاهش تلفات، استحکام بافت همبند تاثیر مفید بر جذب و متابولیسم سایر عناصر غذایی، افزایش میزان بازدهی تولید مثلی (تولید تخم مرغ، استحکام پوسته تخم مرغ، باروری...)، بالا بردن میزان رشد و افزایش بازدهی لاشه (که همه از نظر آماری معنی دار می باشد) نقش مهمی را از نظر تولید ایفا می کند و با توجه به بازدهی نهائی کاملاً اقتصادی است. ✪

پرورش قرقاول به منظور تولید گوشت و تفریح و سرگرمی با موفقیت همراه بوده است. هرچند قرقاولهای بسیاری بعنوان سرگرمی توسط افراد نگهداری می شوند، بسیاری نیز سالانه و به تعداد چند صد هزار برای استفاده از گوشت آنها پرورش می یابند. در بعضی مناطق تقریباً دو سوم قرقاولها به کلوبهای شکار و شکارگاهها فروخته می شوند تا از گوشت آنها استفاده شود. با وجود این نظر می رسد، بزرگترین زمینه قابل توسعه تولید قرقاول عمل آوری گوشت باشد. برای این منظور وارپتهای از قرقاول طوق سفید گوشتی (Phasianus colchicus) تکثیر یافته است.

علیرغم علاقه به تولید و پرورش قرقاول، اطلاعات کمی در مورد نیازهای غذایی قرقاول موجود است. نیازهای غذایی قرقاول که توسط موسسه N.R.C در سال ۱۹۸۴ انتشار یافته است تا حد زیادی براساس تخمین استوار است. بعضی تولیدکنندهها قرقاول را بوسیله غذای ویژه بوقلمون تجاری با موفقیت تولید کرده اند (۱۹۸۹ - Vohra). برآوری از توصیه های غذایی قرقاول در جدول ۱ خلاصه شده است. این پیشنهادات براساس اطلاعات منتشر شده N.R.C در سال ۱۹۸۴ و A.E.C در سال ۱۹۸۷ و گزارشات دانشگاهی استوار است.

Creger و Cain در سال ۱۹۷۵ گزارش دادند که با افزایش پروتئین جیره غذایی قرقاولهای در حال رشد از ۱۶ درصد به ۲۲ درصد، وزن بدن افزایش و بیماری کانی بالیسم کاهش می یابند. در مطالعه بعدی که بوسیله Cain و همکاران در سال ۱۹۷۶ انجام شد قرقاولهای در حال رشد با دو نوع جیره غذایی حاوی ۱۶ درصد و ۲۲ درصد پروتئین تغذیه شدند. وزن بدن قرقاولهایی که از جیره غذایی با ۲۲ درصد پروتئین تغذیه شده بودند در مقایسه با قرقاولهای با جیره غذایی ۱۶ درصد پروتئین بیشتر و شیوع کانی بالیسم کمتر بود. همچنین با افزایش انرژی قابل متابولیسم جیره، وزن بدن قرقاولهای ماده نسبت به قرقاولهای نر افزایش یافته بود. این موضوع نشان داد که برنامه غذایی جداگانه جنس های نر و ماده می تواند مقرون بصرفه باشد و نیز شاهده شد که در جیره حاوی ۱۶ درصد پروتئین، با

